

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D. a JUDr. Aleše Korejtky, v právní věci

žalobce: **P. N.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Pavlem Jelínkem, Ph.D.
sídlem Dražkovice 181, 533 33 Pardubice

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
sídlem Staroměstské náměstí 6, 110 15 Praha 1

za účasti: **ŠKODA AUTO a.s.**, IČ 00177041
sídlem tř. Václava Klementa 869, 293 01 Mladá Boleslav
zastoupená advokátem Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D.
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. MMR-16712/2019-83/792,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Osoba zúčastněná na řízení dne 29. 5. 2017 předložila Městskému úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále též „stavební úřad“) návrh veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby „ŠKODA AUTO a.s., závod Kvasiny – Hala M2 – lakovna – přístavba šaten“; předložená projektová dokumentace se týkala výstavby nových šaten u jihozápadní stěny lakovny nad stávající komunikací v areálu osoby zúčastněné na řízení, závodu Kvasiny (na pozemcích parc. č. st. X a parc. č. st. X v katastrálním území X). Osoba zúčastněná na řízení současně předložila souhlas obce X, která by jinak byla účastníkem územního řízení. Stavební úřad téhož dne vyvěsil informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy o umístění stavby na své úřední desce.
2. Žalobce svým podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 8. 6. 2017 sdělil, že je účastníkem řízení. Poukázal na to, že město Rychnov nad Kněžnou a obec Kvasiny již jsou značně přetížené dopravou a především v Rychnově nad Kněžnou není vybudována navazující infrastruktura. Podle žalobce nelze obejít zákon tak, že by místo územního řízení byla uzavřena veřejnoprávní smlouva o umístění stavby, a to bez informování a souhlasu osob, které by jinak byly účastníky tohoto územního řízení.
3. Dne 16. 6. 2017 došlo k uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy mezi stavebním úřadem a osobou zúčastněnou na řízení, téhož dne s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou vyslovila souhlas obec Kvasiny. Přípisem ze dne 26. 6. 2017 stavební úřad sdělil žalobci, že dne 16. 6. 2017 veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti a že žalobce do okruhu ostatních osob, které vyslovují písemný souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy, nepatří. Dne 27. 7. 2017 žalobce doručil Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje žádost o vydání rozhodnutí dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), konkrétně o určení neúčinnosti předmětné veřejnoprávní smlouvy. Usnesením žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MMR-37778/2017-83/2715, byl k projednání a rozhodnutí v dané věci určen Krajský úřad Pardubického kraje (dále též „správní orgán I. stupně“). Rozklad osoby zúčastněné na řízení byl zamítnut a toto usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 28. 8. 2018, č. j. 20974/2018-31-4.
4. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 24. 1. 2019, č. j. KrÚ 6437/2019/53/OMSŘI/Vod, podle něhož předmětná veřejnoprávní smlouva je platná a nabyla účinnosti dne 16. 6. 2017. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a toto rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 7. 2019, č. j. MMR-16712/2019-83/792. Žalovaný zde shrnul, že předmětná stavba není umístěna na pozemcích žalobce, jeho pozemky nejsou pozemky mezujícími s předmětnou stavbou a že nejsou ani pozemky sousedními. Upozornil, že předmětná stavba je stavbou umístěnou ve stávajícím oploceném výrobním areálu v území určeném platným územním plánem obce Kvasiny k využití pro průmyslovou výrobu, že od nejbližšího pozemku žalobce parc. č. X v katastrální území X je předmětná stavba vzdálena vzdušnou čarou cca 1 100 m a že mezi ní a všemi pozemky žalobce je jak stávající zástavba, tak zeleň. Nedochází k přesahu požárně nebezpečného prostoru stavby za hranice oploceného výrobního areálu, a tedy ani

na pozemky žalobce. Možnost dotčení žalobcových vlastnických práv nevyplývá ani z doložených závazných stanovisek. Všechny žalobcovy pozemky se podle platného územního plánu obce Kvasiny nacházejí v plochách zemědělských. Žalovaný doplnil, že předmětem uzavřené veřejnoprávní smlouvy je změna stavby haly lakovny spočívající v třípodlažní přístavbě – kapacita přístavby je 480 šatních míst. Účelem stavby je zlepšení komfortu zaměstnanců lakovny. Plocha lakovny 24 514 m² se přístavbou rozšiřuje o 425 m², tj. o méně než 2 %; výška atiky přístavby je o 5 m nižší než výška atiky haly lakovny. Žalobce pak podle žalovaného nenavrhl žádný důkaz na podporu svého tvrzení o přímém dotčení svých vlastnických práv. Hájit kvalitu života v obci pak přísluší výlučně obci, na jejímž území má být záměr uskutečněn; obec Kvasiny přitom s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou vyslovila souhlas.

Žaloba, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení, replika žalobce

5. Proti rozhodnutí žalovaného č. j. MMR-16712/2019-83/792 podal žalobce žalobu dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“). V ní namítal, že byl zkrácen na svých právech, když mu nebylo umožněno uplatňovat práva účastníka řízení a podrobně se k uzavírané veřejnoprávní smlouvě vyjádřit, seznámit se s podklady a eventuálně vůči stavebnímu úřadu a osobě zúčastněné na řízení artikulovat své námítky a připomínky. Žalobce byl dle svého právního názoru v souladu s § 28 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 78a a § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále též „stavební zákon“), účastníkem řízení o uzavření veřejnoprávní smlouvy. Stavební úřad mu měl umožnit výkon práv účastníka řízení, popřípadě jeho účastenství přezkoumávat. Sdělení o neúčastenství ze dne 26. 6. 2017 považuje žalobce za flagrantní porušení zákona, když bylo vrchnostensky rozhodnuto o jeho právech. Toto sdělení žalobce označil za rozhodnutí, které však nemá požadované náležitosti dle § 68 a 69 správního řádu, protože je nepřezkoumatelné. Rozhodnutí je dle žalobce stíženo vadou mající za následek nesprávnost, nezákonnost, neúplnost a nepřezkoumatelnost.
6. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) a Ústavního soudu žalobce brojil proti postupu správních orgánů, které nezkoumaly, „kam až hranice sousední sahá“, jakož ani hluk, pach a další imise, přičemž mezi účastníky měly být zahrnuty i potenciálně dotčené osoby (účastenství by mělo být posuzováno extenzivně). Správní orgán argumentuje pouze vzdáleností dotčených pozemků žalobce, opomíjí však posouzení možných nežádoucích vlivů na dotčené pozemky, zejména dopravního zatížení a dopravní obslužnosti pozemků. Za přímé dotčení vlastnického práva vlastníka pozemků lze nepochybně považovat i ztíženou dopravní obslužnost těchto pozemků, pronikající hluk, zápach a další imise s tím související. V územním řízení může být vlastnické nebo jiné věcné právo určité osoby dotčeno i tehdy, jestliže umístěním záměru do území může dojít k zániku či významnému omezení přístupu či příjezdu k sousednímu pozemku či stavbě. Podle žalobce došlo ke zřejmému a průkaznému ztížení obslužnosti pozemků v jeho vlastnictví. Neutěšená dopravní situace je realizací záměrů osoby zúčastněné na řízení nadále zhoršována, když infrastrukturní kapacita je naprosto nedostatečná.
7. Žalobce má na pozemku parc. č. X v katastrálním území L. stanoviště včel. Na pozemek byl dosud zajištěn přístup prostřednictvím páteřní dopravní sítě, resp. obslužné komunikace. Nyní došlo k úpravě provozu na dotčené pozemní komunikaci a žalobci je znemožněn přístup na pozemek z důvodu, že jeho nemovitost nesousedí přímo s pozemní

komunikací. Pozemek parc. č. X v katastrálním území X žalobce využívá k leteckému modelářství. Naplněním veřejnoprávní smlouvy dochází ke znemožněnímu, resp. ztíženímu využití nemovitosti, když v důsledku realizace záměrů je nemožné pozemky obsluhovat. Argumentace obdobně platí i ve vztahu ke všem ostatním pozemkům ve vlastnictví žalobce. Žalobce by dotčení svého práva prokazoval, byl-li by účastníkem řízení.

8. Žalovaný se dle žalobce nezabýval enormním navýšením intenzity dopravy ani okruhem účastníků, kteří z toho plynou. Podle žalobce zakládá vnitřní rozpornost rozhodnutí, jestliže je žalobci vytýkáno neunesení důkazního břemene stran dotčení na vlastnickém právu z důvodu dopravní přetíženosti lokality, když sám žalovaný uvedl, že přetíženost dopravou v okolí výrobního závodu je obecně známou skutečností.
9. Žalobce namítal, že osoba zúčastněná na řízení v řízení obstruovala a využívala skutečnost, že je významným a strategickým celostátním zaměstnavatelem.
10. Správním orgánům bylo dále vytýkáno, že k popření žalobcova účastenství ve věci došlo až po uzavření veřejnoprávní smlouvy, přestože žalobce se svého účastenství domáhal v dostatečném předstihu.
11. Žalobce dodal, že s napadeným rozhodnutím souvisí vydání dalších rozhodnutí, proti nimž hodlá podat správní žalobu. Stavební úřad pak v důsledku „štěpení“ záměrů osoby zúčastněné na řízení napomáhá relativizovat závažnost dopadů „živelného“ rozvoje závodu, resp. vlivu tohoto rozvoje na přilehlé okolí. Na veškeré uzavřené smlouvy je třeba nahlížet jako na jeden celek.
12. Žalovaný se dle žalobce nezabýval jeho námitkami, například námitkou, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že nemůže dojít k dotčení jeho pozemků, jestliže jde o zemědělské plochy. Závěr, že vymezení využití ploch výroby a skladování v obci Kvasiny je zárukou toho, že nedojde k přímému dotčení vlastnických práv, je pak dle žalobce zjevně nesprávný a neobhájitelný, když následně postrádá jakékoliv další účastenství v územním a stavebním řízení smysl.
13. K argumentu žalovaného, že hájit kvalitu života v obci a zájmy obce a jejích občanů přísluší v územním řízení právě obci, žalobce konstatoval, že pokud obec nedbá na všestranný rozvoj a kvalitu života obyvatel v obci, žalobce se s tímto přístupem nehodlá smířit. Pokud žalovaný argumentuje, že Městský úřad Rychnov nad Kněžnou souhlas udělil, je tato argumentace alibistická a zavádějící, když žalobce poukazoval na systémovou podjatost, jak je opřena o finanční dary přijaté Městským úřadem Rychnov nad Kněžnou. Systémová podjatost byla shledána i na krajské úrovni ve vztahu ke Krajskému úřadu Královéhradeckého kraje. Námitkou podjatosti správního orgánu I. stupně se v rámci rozhodnutí žalovaný nezabýval.
14. Žalobce proto navrhl zrušit napadené rozhodnutí a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
15. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na argumentaci obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.
16. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření obsáhle argumentovala ve prospěch závěru, že žalobce nemohl být účastníkem územního řízení, pokud by se takové řízení vedlo; nedošlo k přímému dotčení na žalobcových právech. Podle osoby zúčastněné na řízení

není důvodná ani námitka štěpení jejích záměrů, když jednotlivé záměry jsou samostatnými stavbami ve smyslu stavebního zákona a není důvod, aby na ně bylo pohlíženo jako na jeden celek. Není pak pravdou, že by žalovaný uvedl, že příslušná územně plánovací dokumentace je důvodem, proč žalobce nebyl zahrnut do okruhu účastníků řízení a proč od něj nebyl vyžadován souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy. Osoba zúčastněná na řízení podotkla, že předmětná stavba je již užívána na základě kolaudačního souhlasu, který již nelze s ohledem na uplynutí lhůt jakkoliv přezkoumat, a navrhla zamítnutí žaloby.

17. Žalobce v replice k vyjádření osoby zúčastněné na řízení namítal, že s ním bylo odmítnuto jednat jako s účastníkem řízení, nebyly mu poskytnuty informace o zamýšleném záměru a nebylo mu umožněno případně jeho tvrzení o účastenství podepřít konkrétními fakty a studiemi. Žalobce *de facto* ani neměl možnost zjistit, do jaké míry je záměrem dotčen. Je proto absurdní, aby mu bylo vytýkáno, že nebyl dostatečně konkrétní, když to ani nebylo možné.

Posouzení věci krajským soudem

18. Soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s. ř. s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci samé rozhodl po veřejném projednání věci.
19. Soud předně uvádí, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24 nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08, rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z: <http://nalus.usoud.cz>), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Implicitně lze vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (k tomu srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62). Nelze též zapomínat, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto bude soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění. Tuto praxi aproboval i Evropský soud pro lidská práva ve věci Helle proti Finsku (rozhodnutí ze dne 19. 12. 1997, č. 20772/92, odst. 59 - 60), jakož i Ústavní soud (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 7. 2011, sp. zn. II. ÚS 752/10, usnesení ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 2454/12, usnesení ze dne 4. 7. 2012, sp. zn. III. ÚS 1972/12, usnesení ze dne 14. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 2266/12, ze dne 15. 10. 2013, sp. zn. IV. ÚS 3391/12 atd.).

20. Podle § 161 odst. 1 správního řádu stanoví-li tak zvláštní zákon, může správní orgán uzavřít veřejnoprávní smlouvu s osobou, která by byla účastníkem podle § 27 odst. 1, kdyby probíhalo řízení podle části druhé, a to i namísto vydání rozhodnutí. Podmínkou účinnosti veřejnoprávní smlouvy je souhlas ostatních osob, které by byly účastníky podle § 27 odst. 2 nebo 3. Správní orgán přitom postupuje podle ustanovení o souhlasu třetích osob (§ 168).
21. Odkazované ustanovení upravuje tzv. subordinační typ veřejnoprávních smluv. Tuto smlouvu uzavírá správní orgán s osobou, která by jinak byla účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a to i namísto vydání rozhodnutí, pokud tak stanoví zvláštní zákon. Lze ji mimo jiné uzavřít namísto územního rozhodnutí, což je případ v nyní projednávané věci [srov. rozsudek NSS (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná z: <http://www.nssoud.cz>) ze dne 29. 1. 2020, č. j. 8 As 50/2018-72, publ. pod č. 4003/2020 Sb. NSS, bod 10].
22. Zvláštním zákonem předvídaným v § 161 odst. 1 správního řádu je v dané věci stavební zákon. Podle § 78a odst. 1 stavebního zákona, ve znění účinném do 31. 12. 2017, může stavební úřad uzavřít se žadatelem veřejnoprávní smlouvu o umístění stavby, o změně využití území a o změně vlivu užívání stavby na území, která nahradí územní rozhodnutí. Veřejnoprávní smlouvu nelze uzavřít v případě záměru, pro který bylo vydáno stanovisko k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí. Podle odst. 2 žadatel předloží stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy, který obsahuje kromě označení smluvních stran náležitosti výroku územního rozhodnutí, včetně všech údajů a podmínek vyplývajících ze závazných stanovisek dotčených orgánů a odůvodnění souladu s požadavky § 90. Žadatel v návrhu veřejnoprávní smlouvy uvede osoby, které by byly účastníky územního řízení. K návrhu připojí dokumentaci v rozsahu jako k žádosti o vydání územního rozhodnutí, včetně situačního výkresu na podkladě katastrální mapy, a závazná stanoviska, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů. Žadatel k návrhu připojí doklad prokazující jeho vlastnické právo k pozemku nebo stavbě, na nichž se má záměr uskutečnit, nebo smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám anebo souhlas podle § 86 odst. 3. Podle odst. 3 stavební úřad posoudí návrh veřejnoprávní smlouvy do 30 dnů ode dne jeho předložení z hlediska splnění podmínek pro uzavření veřejnoprávní smlouvy. Stavební úřad vyvěsí informaci o podaném návrhu veřejnoprávní smlouvy na úřední desce po dobu 8 dnů. Stavební úřad na základě posouzení návrhu veřejnoprávní smlouvy návrh přijme, nebo odmítne a sdělí žadateli důvody odmítnutí. Podle odst. 4 žadatel zajistí souhlasy osob, které by byly účastníky územního řízení, s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Žadatel je povinen předložit stavebnímu úřadu veřejnoprávní smlouvu spolu se souhlasu osob, které by byly účastníky územního řízení, a dále je povinen předložit grafickou přílohu k vyznačení účinnosti.
23. Ustanovení § 161 odst. 1 správního řádu zcela jednoznačně podmiňuje účinnost veřejnoprávní smlouvy souhlasem určitých osob. Pokud taková osoba existuje a její souhlas není vyžádán, pak veřejnoprávní smlouva nemůže nabýt účinnosti. V takovém případě není ani namístě, aby tato osoba vyvolávala sporné řízení ohledně závazků plynoucích z veřejnoprávní smlouvy (dle § 141 správního řádu ve spojení s § 169 správního řádu). Nemá-li veřejnoprávní smlouva žádné účinky, neplynou z ní také žádné závazky, ohledně nichž by mohlo být vedeno sporné řízení. Za prostředek ochrany práv osoby, jejíž souhlas nebyl

v rozporu se zákonem vyžadován, nelze považovat ani podnět k přezkoumání souladu veřejnoprávní smlouvy s právními předpisy dle § 165 odst. 1 správního řádu, a to především proto, že se jedná o postup prováděný výlučně z úřední povinnosti. Naopak žádost podle § 142 odst. 1 správního řádu je zcela případným prostředkem ochrany práv osoby, která tvrdí, že k uzavření veřejnoprávní smlouvy dle § 161 správního řádu nebyl vyžadován její souhlas, ačkoliv vyžadován měl být. Spor ohledně účinnosti veřejnoprávní smlouvy bude dán vždy, bude-li některá z dotčených osob tvrdit, že smlouva účinná není, zatímco ostatní dotčené osoby budou tvrdit opak (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As 100/2014-52, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS).

24. Žalobce, který namítal neúčinnost uzavřené veřejnoprávní smlouvy z důvodu svého nesouhlasu s ní (s tím, že by dle svého právního názoru byl účastníkem územního řízení), proto zvolil správný procesní nástroj k vyslovení případné neúčinnosti veřejnoprávní smlouvy, konkrétně řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, podle jehož odst. 1 správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Již s ohledem na tento závěr jsou zcela bez významu pro posuzovanou věc žalobcovy námitky o tom, že sdělení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2017 má být rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., které je dle žalobce nepřezkoumatelné. Žalobce svojí žalobou napadl rozhodnutí žalovaného vydané v řízení o určení právního vztahu – předmětem soudního přezkumu je tudíž toto rozhodnutí, nikoliv sdělení stavebního úřadu ze dne 26. 6. 2017. Z týchž důvodů nemůže z logiky věci obstát ani námitka žalobce o tom, že k popření jeho „účastenství“ došlo až po uzavření veřejnoprávní smlouvy. Pokud by žalobcův souhlas skutečně byl nezbytný, pak by veřejnoprávní smlouva nemohla nabýt účinnosti; pokud by jeho souhlas nezbytný nebyl, pak veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti. V každém případě však žalobci, nehledě na datum, kdy byl vyrozuměn o uzavření veřejnoprávní smlouvy a její účinnosti, zůstal zachován prostředek právní ochrany, konkrétně žádost dle § 142 správního řádu včetně odvolacího řízení a následného soudního přezkumu, přičemž žalobce těchto institutů využil.
25. Žalobce dovozoval, že by byl účastníkem územního řízení, z § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, podle něhož účastníky územního řízení dále jsou osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno.
26. Z žalobcem odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 3. 2000, sp. zn. Pl. ÚS 19/99, č. 96/2000 Sb., i ustálené judikatury NSS plyne, že sousedním pozemkem není pouze pozemek mající společnou hranici s pozemkem, na kterém má být stavba realizována (tzv. mezující pozemek), nýbrž je sousedství třeba chápat širěji, neboť účinky stavby se neprojevují jen v hranicích stavebního pozemku. Sousední nemovitostí se rozumí i pozemek, který s plánovanou stavbou bezprostředně nesousedí, ba dokonce může být od stavby i značně vzdálen (srov. též rozsudky NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 As 57/2014-41, či ze dne 15. 8. 2017, č. j. 7 As 143/2017-75). Žalobcovy pozemky, byť nejsou pozemky mezujícími, tak ve smyslu této judikatury mohou být považovány za pozemky sousední.
27. Podstata sporu spočívá v otázce, zda žalobcovo vlastnické právo k pozemkům může být přímo dotčeno veřejnoprávní smlouvou, resp. stavbou, jejíhož umístění se předmětná

veřejnoprávní smlouva uzavřená dne 16. 6. 2017 týkala, tj. zda by žalobce byl účastníkem územního řízení, bylo-li by vedeno.

28. Účastníkem řízení bude soused pouze v případě, že jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, a to vzhledem k velikosti stavebního pozemku a umístění stavby na něm, odstupovým vzdálenostem, rozměrům stavby, účelu jejího užívání atd. Přímým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různými imisemi. Těmi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se s ohledem na konkrétní okolnosti neoprávněně zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům. Přímým dotčením sousedních nemovitostí bude i jejich dotčení zvýšenou intenzitou dopravy v místě stavby vzhledem k jejímu účelu. Podmínkou účastenství přitom není, aby bylo námitkám vyhověno, ale postačuje pouhá možnost dotčení práva. Stavební úřady jsou povinny zkoumat, zda jsou tvrzeny skutečnosti, jež zakládají účastenství dané osoby v řízení, a shledají-li, že tomu tak je, musí věcně tyto námitky projednat (viz rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2009, č. j. 5 As 67/2008-111, publ. pod č. 2029/2010 Sb. NSS, ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 17/2013-25, publ. pod č. 2932/2013 Sb. NSS, nebo ze dne 22. 7. 2020, č. j. 2 As 267/2019-81).
29. Soud dospěl k závěru, že v daném případě nebyla dána možnost přímého dotčení vlastnického práva žalobce k jeho pozemkům.
30. V případě žalobce se konkrétně jedná o:
- a) pozemek parc. č. X v katastrálním území X, druh pozemku orná půda, tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá k leteckému modelářství;
 - b) pozemek parc. č. X v katastrálním území X, druh pozemku orná půda, tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá jako stanoviště včel;
 - c) pozemek parc. č. X v katastrálním území X, druh pozemku trvalý travní porost, tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá k zemědělským účelům (louka);
 - d) pozemek parc. č. X v katastrálním území X, druh pozemku ostatní plocha, dle žalobce je tam stromořadí a využívá se jako vodoteč ze sousedního pozemku;
 - e) pozemek parc. č. X v katastrálním území X, druh pozemku orná půda, jedná se o sousední pozemek k pozemku parc. č. X, část je dle žalobce zatravněná, část je zemědělsky využívána;
 - f) pozemek parc. č. X v katastrálním území L., druh pozemku trvalý travní porost, tento pozemek žalobce dle svého tvrzení využívá jako stanoviště včel.
31. Všechny předmětné pozemky (další pozemky, jejichž vlastníkem je žalobce, nebyly uvedeny ani v žalobě, pročť se dotčením vlastnického práva k nim soud nezabýval) jsou zemědělskými plochami (orná půda, trvalý travní porost, ostatní plocha). Lze jistě připustit, že skutečnost, že se jedná o zemědělské pozemky, sama o sobě neznamená, že vlastnické právo žalobce k pozemku nemůže být ani potenciálně dotčeno případnými imisemi (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 1. 2020, č. j. 2 As 348/2018-32; v odkazovaném rozsudku se jednalo o možné imise odpadních vod či svodem dešťové vody).

32. V nyní posuzované věci žalobce ani nenamítal, kterými konkrétními imisemi by jeho vlastnické právo mělo být dotčeno v důsledku realizace předmětné stavby. Obecně sice uváděl, že imisemi mohou být hluk či pach, nijak ovšem netvrdil, že by právě těmito, popř. jinými imisemi byl skutečně dotčen (v době podání žaloby přitom již předmětná stavba byla zkolaudována). Žalobce předmětné pozemky, jež jsou toliko pozemky zemědělskými, nevyužívá k bydlení (z podstaty věci tak nemůže být narušena žalobcova pohoda bydlení), nýbrž převážně k chovu včel (pozemky, na nichž se nachází včelstvo, dle svého tvrzení musí navštívit čtyřicetkrát až padesátkrát za rok, tj. průměrně méně než jedenkrát týdně) či leteckému modelářství. Žalobce nikterak nespecifikoval, jak konkrétně došlo, popř. mohlo dojít realizací dané stavby k omezením vyplývajícím z jeho vlastnického práva k předmětným pozemkům, popř. jak konkrétně mu realizace stavebního záměru osobou zúčastněnou na řízení může bránit či brání ve využívání předmětných pozemků a v jeho aktivitách. Nelze přisvědčit argumentaci žalobce, že této specifikace nebyl schopen v důsledku nevedení územního řízení. Pokud je žalobce přesvědčen o tom, že by byl účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, jistě musí být schopen alespoň v základních obrysech konkretizovat, jak vůbec mohou být jeho práva předmětnou stavbou přímo dotčena. To ovšem neučinil.
33. K tomu lze konstatovat, že, jak plyne z napadeného rozhodnutí, předmětná stavba je od nejbližšího žalobcova pozemku parc. č. X v katastrálním území X vzdálena vzdušnou čarou cca 1 100 m a mezi ní a všemi pozemky žalobce je jak stávající zástavba, tak zeleň. Nedochozí k přesahu požárně nebezpečného prostoru stavby za hranice oploceného výrobního areálu. Možnost dotčení vlastnických práv žalobce umístěním předmětné stavby nevyplývá ani z doložených závazných stanovisek dotčených orgánů. V dané věci pak nedošlo k výstavbě nového výrobního areálu, nýbrž toliko ke změně stavby lakovny – přístavbě 480 šatních míst, přičemž plocha lakovny se přístavbou rozšiřuje o méně než 2 %. Tyto skutečnosti přitom žalobce žádným způsobem nezpochybnil ani v řízení před soudem. Žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) se dle závěru soudu zabýval všemi relevantními hledisky pro posouzení otázky účinnosti uzavřené veřejnoprávní smlouvy; ostatně ani žalobce neuvedl žádná konkrétní hlediska či skutečnosti, které by správní orgány při svém rozhodování opomněly vzít v úvahu.
34. Výkladem neurčitého právního pojmu „*přímo dotčen na vlastnickém právu*“ ve smyslu § 34 odst. 1 stavebního zákona z roku 1976, což je však možno přenést i na současnou platnou právní úpravu, se zabýval např. rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008-48, publ. pod č. 1641/2008 Sb. NSS, v jehož publikované právní větě je uvedeno, že daný neurčitý právní pojem „*je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí. Přímým dotčením vlastníka nemovitostí na jeho vlastnickém či jiném právu může být i dotčení vlastníka zvýšenou hlukovou hladinou nebo jiným znečištěním způsobeným intenzitou dopravy v důsledku rozhodnutí o umístění velkoskladu, který bude zásobován denně příjezdějícími a odjíždějícími kamióny pohybujícími se tak v bezprostřední blízkosti jeho nemovitosti.*“ Takové či obdobně závažné konkrétní okolnosti však nebyly v případě žalobce zjištěny ani jakkoliv relevantně tvrzeny. Nadto, odkazovaný judikát NSS se týkal možného zvýšeného provozu v městské zástavbě, což věc opět výrazně odlišuje od nyní posuzovaného případu. V návaznosti na toto rozhodnutí poté NSS v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, čj. 7 As 54/2011-85, dovodil, že přímým dotčením „*je nutno rozumět takovou možnou změnu poměrů v lokalitě vyvolanou*

zamýšlenou stavbou, která má vliv na podstatu, obsah nebo výkon vlastnických či jiných relevantních práv těmi, kdo tato práva mají.“

35. Námitky o přetíženosti dopravou a nedostacích infrastruktury byly nadto obecné. Šlo o skutečnosti správním orgánům známe již před vysloveným záměrem výstavby. Důkazní návrhy žalobce k obecným tvrzením do správního řízení nepředložil (srov. § 141 odst. 4 ve spojení s § 142 odst. 3 správního řádu). Po správních orgánech přitom nelze požadovat, aby v konkrétním řízení zahájeném žalobcem opatrovaly znalecké posudky či jiné odborné studie s neurčitým zadáním, jak je po nich žalobcem žádáno. Správní orgány by byly povinny opatřit znalecké studie či posudky se zcela jednoznačným zadáním, pokud by taková potřeba vyšla v řízení najevo (např. kdyby se jednalo o bytový dům a tvrzené přímé dotčení vlastníků bytových jednotek v důsledku zavedení či zvýšení frekvence nákladní dopravy), o takovou situaci se však s ohledem na zemědělský charakter pozemků a s ohledem na jejich vzdálenost od zamýšlené stavby nejednalo. Dále je třeba zdůraznit, že charakter přístavby šaten nepředstavoval územní rozšíření areálu a stejně tak nelze tvrdit, že by se v důsledku přístavby šaten a přestavby lakovny podstatně navýšila výrobní kapacita. Soud neshledává důvod ani oprávnění k tomu, aby v rámci obecné námítky o přetíženosti dopravou domýšlel možné následky nevyřčené žalobcem. Tvrzení o přetížení dopravou žalobce nespojil s konkrétním tvrzením o nad míru přiměřenou daným poměrům přímým dotčením na svých právech. Z napadeného rozhodnutí ani z žalobcovy argumentace se navíc nepodává, že by právě v důsledku realizace předmětné stavby (a to ani všech tří záměrů realizovaných v rámci již stávajícího výrobního areálu) došlo k významně většímu zatížení dopravou. Dle názoru soudu tak s ohledem na charakter způsobu využití dotčených zemědělských pozemků žalobce, s ohledem na jejich vzdálenost od zamýšleného záměru a s ohledem na stávající dopravní situaci nedojde v důsledku realizace stavby k ovlivnění výkonu vlastnických práv způsobem, který by mohl být kvalifikován jako jejich přímé dotčení, tj. takové, které by šlo nad míru přiměřenou již daným poměrům této lokality.
36. Ani žalobcova námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí není důvodná. Žalovaný na str. 9 svého rozhodnutí uvedl, že přetíženost dopravou v okolí výrobního závodu osoby zúčastněné na řízení je obecně známou skutečností, na téže straně tohoto rozhodnutí pak sdělil, že žalobce „*poukazoval pouze bez bližší konkretizace na přetíženost města Rychnov nad Kněžnou a obce Kvasiny dopravou a na chybějící infrastrukturu ve městě Rychnov nad Kněžnou, a to aniž by navrhl jakýkoliv důkaz na podporu svého tvrzení o přímém dotčení svých vlastnických práv*“. Krajský soud zde neshledává vnitřní rozpornost rozhodnutí. Žalovaný připustil, že přetíženost dopravou v okolí areálu je obecně známou skutečností, a netvrdil, že by žalobce tuto přetíženost neprokázal – žalovaný jinými slovy toliko uvedl, že žalobce nijak neprokázal přímé dotčení svých vlastnických práv v důsledku přetíženosti lokality dopravou; s tímto závěrem žalovaného se přitom krajský soud plně ztotožňuje.
37. Namítal-li žalobce ztížený přístup ke svým pozemkům parc. č. X v k.ú. X a parc. č. X v k.ú. L. v důsledku umístění zákazové dopravní značky B11 s dodatkovou tabulkou (zákaz vjezdu všech motorových vozidel s dodatkovou tabulkou „mimo vozidel obsluhující přilehlé nemovitosti“), soud konstatuje, že mu v nyní posuzované věci nepřisluší hodnotit zákonnost umístění tohoto dopravního značení. Žalobce měl možnost proti němu brojit

v rámci řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy dle § 101a a násl. s. ř. s. Jak ovšem připustil při jednání před soudem, žádný takový návrh nepodal. Žalobce navíc mohl využít žádost o povolení výjimky z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 77 odst. 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, přičemž z jeho argumentace neplyne, že by tak učinil. Žalobcovy námitky z vyložených důvodů nemohou obstát. Z týchž důvodů soud neprováděl žalobcem navržené dokazování návrhem opatření obecné povahy ve věci stálé úpravy provozu na pozemní komunikaci ze dne 9. 10. 2018 a fotografií dopravního značení.

38. S ohledem na výše uvedené skutečnosti - žalobcovy pozemky mají zemědělský charakter, mezi nimi a předmětnou stavbou je nezanedbatelná mnohasetmetrová vzdálenost, kapacitní rozšíření v rámci stávajícího areálu bylo relativně malého rozsahu, a to i když soud vezme v potaz souvislost s dalšími záměry realizovanými osobou zúčastněnou na řízení (rozšíření svařovny a stavba dočasné jídelny – viz řízení vedená zdejším soudem pod sp. zn. 52 A 94/2019 a 52 A 95/2019, pro něž argumentace soudu v tomto rozsudku rovněž platí – není proto důvodná žalobcová námitka, že „štěpením“ záměrů dochází k relativizaci dopadů rozvoje závodu osoby zúčastněné na řízení na okolí; z okolností případu i různého charakteru staveb prováděných osobou zúčastněnou na řízení, jež soud nepovažuje za jeden celek, se nejeví, že by docházelo k účelovému dělení stavby na malé části, jak je popsáno například v rozsudku NSS ze dne 13. 11. 2020, č. j. 5 As 270/2019-69, bodu 20), žalobcová argumentace se nese v ryze obecné rovině - soud uzavřel, že předmětnou stavbou nemohlo dojít k přímému dotčení žalobcových práv, a tedy žalobce nemohl být účastníkem případného územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Nebylo tedy třeba vyžádat souhlas žalobce s uzavřením veřejnoprávní smlouvy ve smyslu § 78a téhož zákona, aby veřejnoprávní smlouva nabyla účinnosti. K danému závěru soud dospěl na základě všech shora vyložených skutečností, které hodnotil ve svém souhrnu, nepostačovala tedy pro tento závěr samotná skutečnost, že žalobcovy pozemky jsou zemědělskými plochami, či sama o sobě vzdálenost pozemků od předmětné stavby, jak naznačoval žalobce ve své žalobě; stejně tak pro tento závěr nepostačovala ani samotná koncepce územního plánu a vymezení využití ploch výroby a skladování v obci Kvasiny, jak tvrdil žalobce. Soud doplňuje, že za přijetí žalobcovy argumentace (i vlastníci vzdálených pozemků mohou být přímo dotčeni na svých právech, přičemž žalobce měl být účastníkem řízení, v jehož rámci by byla zkoumána potencialita dotčení na jeho právech) by došlo k absurdnímu důsledku, kdy relativně nepříliš velká přístavba ve stávajícím areálu závodu osoby zúčastněné na řízení by se mohla přímo dotknout práv vlastníků veškerých pozemků v okruhu několika kilometrů od tohoto areálu, ti všichni by museli být považováni za účastníky územního řízení a teprve v rámci v rámci tohoto řízení měla být zkoumána „potentialita dotčení na jejich právech“.
39. Na shora uvedených závěrech nic nemění ani skutečnost, že žalobce se svého „účastenství“ (resp. zahrnutí mezi osoby, jejichž souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy je vyžadován, event. mezi účastníky územního řízení) od počátku aktivně domáhal. Zákonné podmínky pro uzavření veřejnoprávní smlouvy byly splněny, pročez její uzavření nelze považovat za obcházení zákona, jak namítal žalobce. O uzavření veřejnoprávní smlouvy pak nebylo vedeno žádné správní řízení, pročez nelze přisvědčit argumentaci žalobce, který pochybení spatřoval i v tom, že nemohl uplatnit svá práva účastníka řízení a seznámit se s podklady veřejnoprávní smlouvy.

40. Nelze rovněž přisvědčit žalobci, že správní orgány měly postupovat „v pochybnostech ve prospěch“ a připustit, že žalobce by byl účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Krajský soud vzhledem ke shora uvedeným okolnostem nemá žádnou pochybnost o tom, že žalobcova práva nemohou být předmětným záměrem přímo dotčena ve smyslu odkazovaného ustanovení (žádnou konkrétní okolnost svědčící o opaku ostatně nenamítal ani samotný žalobce), protože daný postup nepřípádal v úvahu.
41. K dalším žalobcovým námitkám soud uvádí následující. Skutečnost, že o návrhu žalobce dle § 142 správního řádu bylo rozhodnuto až v relativně značném časovém odstupu od uzavření předmětné veřejnoprávní smlouvy, nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Tvrzení, že osoba zúčastněná na řízení obstruovala a zneužívala skutečnost, že je významným a strategickým regionálním, resp. celostátním zaměstnavatelem, krajský soud považuje za neprokázané; i kdyby však čistě teoreticky bylo pravdivé, nemá to samo o sobě za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
42. K námitce žalobce, že jeho „námitkou podjatosti správního orgánu prvního stupně“ se žalovaný nezabýval, krajský soud konstatuje, že správní soud je v rámci přezkumu rozhodnutí ve věci samé povinen k uplatnění žalobní námitky podjatosti ji zkoumat samostatně a materiálně bez ohledu na to, jak s ní bylo před tím naloženo ve správním řízení (rozsudky NSS ze dne 20. 11. 2014, č. j. 9 As 121/2014-33, bod 42, a ze dne 4. 7. 2019, č. j. 9 As 70/2019-34, bod 30). Jak plyne ze shora uvedeného, usnesením žalovaného ze dne 4. 4. 2018, č. j. MMR-37778/2017-83/2715, byl k projednání a rozhodnutí v dané věci namísto Krajského úřadu Královéhradeckého kraje určen Krajský úřad Pardubického kraje (rozklad osoby zúčastněné na řízení byl zamítnut a toto usnesení bylo potvrzeno rozhodnutím ministryně pro místní rozvoj ze dne 28. 8. 2018, č. j. 20974/2018-31-4). K tomuto kroku žalovaný přistoupil právě z důvodu, že riziko systémové podjatosti dosáhlo „nadkritické míry“. Žalobce však netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, pro které by podjatost měla být dána u Krajského úřadu Pardubického kraje, který v dané věci rozhodoval jako správní orgán I. stupně. Tato námitka je proto zjevně nedůvodná. Měl-li žalobce na mysli podjatost úředních osob zařazených v Městském úřadu Rychnov nad Kněžnou, soud konstatuje, že samotná žalobcem poukazovaná skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení věnovala dary městu Rychnov nad Kněžnou, automaticky nemá za následek podjatost všech úředních osob Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou, nadto vykonávajících činnost v přenesené působnosti. Krajský soud podotýká, že pro určení věcné příslušnosti v řízení o žádosti podle § 142 odst. 1 správního řádu je namíste analogické použití ust. § 165 odst. 5 a § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu. Důvodem je především smysl a účel těchto ustanovení, kterým je naplnění základní zásady, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci (srov. např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 1. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2006, s. 962). Účastní-li se správní orgán veřejnoprávní smlouvy, je zcela namíste, aby tentýž orgán nerozhodoval v řízeních, jejichž předmětem je posouzení zákonnosti či účinnosti veřejnoprávní smlouvy, stejně jako posouzení sporů z ní plynoucích. Pokud zákonodárce shodně v § 165 odst. 5 i § 169 odst. 1 písm. d) správního řádu stanovil v takových případech příslušnost nadřízeného správního orgánu, je nutno analogicky dovozovat příslušnost nadřízeného správního orgánu také pro řízení o určení, že veřejnoprávní smlouva dle § 161 odst. 1 správního řádu není účinná. I zde je nutno cítit zásadu, že správní orgán nemůže být „soudcem“ ve vlastní věci, tj. ve věci, v níž je smluvní stranou napadené veřejnoprávní smlouvy (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2014, č. j. 7 As

100/2014-52, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS). I kdyby tedy čistě teoreticky byla dána podjatost úředních osob, které se podílely na postupu vedoucím k uzavření veřejnoprávní smlouvy s osobou zúčastněnou na řízení, zákonodárce zakotvením věcné příslušnosti nadřízeného správního orgánu k rozhodnutí o návrhu dle § 142 správního řádu zajistil, že o účinnosti veřejnoprávní smlouvy budou rozhodovat nepodjaté osoby, jak se také v nyní posuzovaném případě stalo (žalobce netvrdil žádnou skutečnost svědčící o opaku). Z vyložených důvodů bylo nadbytečné provádět dokazování žalobcem navrženými internetovými stránkami, jež měly prokázat uskutečnění darů městu Rychnov nad Kněžnou ze strany osoby zúčastněné na řízení.

43. Jak je stanoveno v § 89 odst. 4 větě první a druhé stavebního zákona, obec uplatňuje v územním řízení námitky k ochraně zájmů obce a zájmů občanů obce. Osoba, která může být účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) a b), může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být její právo přímo dotčeno. I kdyby tedy žalobce měl být teoreticky považován za osobu, která by byla účastníkem územního řízení ve smyslu § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (ze shora uvedených důvodů však plyne opačný závěr), byl by oprávněn brojit proti záměru osoby zúčastněné na řízení toliko v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Nebyl by naopak oprávněn domáhat se ochrany práv a zájmů jiných osob a rovněž by nebyl zmocněn hájit veřejný zájem (srov. též rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2011, č. j. 8 Ca 318/2008-43, Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 3. 2016, č. j. 22 A 36/2014-55, či NSS ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011-159). Tato východiska pak dle závěru krajského soudu plně platí i v případě, že obec se rozhodne, ať už z jakéhokoliv důvodu, proti záměru nebrojit a vysloví souhlas s uzavřením veřejnoprávní smlouvy. Nelze proto přitakat žalobní argumentaci, z níž se jeví, že pokud obec Kvasiny nedbala na všestranný rozvoj a kvalitu života obyvatel v obci (k tomu mělo dle žalobce patrně dojít vyslovením souhlasu obce Kvasiny s uzavřenou veřejnoprávní smlouvou ze dne 16. 6. 2017), byl oprávněn její roli suplovat žalobce.

Závěr a náklady řízení

44. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
45. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Procesně neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spojené s cestováním pracovníků správních orgánů k soudnímu jednání jsou determinovány organizačním uspořádáním veřejné správy a správního soudnictví. Tyto cestovní výdaje představují obdobně jako výdaje na platy úředníků a technické zabezpečení jejich činnosti součást nákladů běžné úřední činnosti orgánů veřejné správy hrazených z veřejných rozpočtů. Tato okolnost představuje zpravidla důvod zvláštního zřetele hodný, pro který se náhrada takových nákladů řízení procesně úspěšnému žalovanému správnímu orgánu nepřizná ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s., ačkoli jinak by měl na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení právo podle § 60 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod č. 3228/2015 Sb. NSS). Krajský soud neshledal důvodu, proč v daném případě postupovat jinak, protože žalovanému požadovanou náhradu cestovních nákladů (za cestu na jednání soudu z Prahy do Pardubic a zpět) nepřiznal.

46. Osobě zúčastněné na řízení soud žádnou povinnost neuložil a důvody zvláštního zřetele hodné neshledal, pročez jí náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 8. prosince 2020

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu